

Ludvigs sånger i urval : Original och öfvers /

Appelberg, John,

81 G Br.

Ludvigs

Sånger i urval.

Original och
öfversättningar.

(Frälsningsarméns
förlagsrätt.)

1.

Mel.: "Hell dig, du höga nord"! (M. J. 348).

Res dig, du svenska folk,
lyss till Guds nådes tolk!
Nordanland
Herrens hand
med frid och kärlek hägnar.

Vårda hvad fädren byggt,
lef i ditt fäste tryggt!
Guldren tro,
samvetsro
må städse bo där inne!

Upp, upp till modig fejd,
gif ej åt lögnen lejd!
Stäng din port
på hvar ort
för otrons troll så leda!

Ned, ned med syndens verk!
Vik ej för ond berserk!
Fräls ditt land
från den hand,
som lömskt oss gör till trälar!

Bort med bordell och krog!
Offret är mer än nog...
Gul och blå
fanan må
om renhet vittne bära!

Ledd af Guds sannings ljus,
räds du ej stormens brus.
Nordanland
Herrens hand
med frid och kärlek hägnar.

2.

Framåt, framåt, det går med lif och lust,
framåt, framåt mot hemmets kära kust.
I tackel, tåg, Guds nådesvind, den spelar, den
och intet godt af något slag oss felar, oss
felar.

Nej!
Jesus själf är med och han vår farkost sä-
kert styr.

Kör: Jubelsång
dagen lång
ljuder öfver hafvets våg.
Stormen gnyr,
skummet yr,
hemåt står vår håg.

Framåt, framåt, fast hotfull vågen slår,
framåt, framåt, ej under båten går.
Är vinden hård — så mycket förr vi hinna,
den sälla hamn, där hvila skön vi finna, vi
finna.

Ja!
Hem det bär för fulla segel genom stormens
brus.

Framåt, framåt, med flaggan uti topp,
framåt, framåt, vi gå mot strömmen opp —
Väl mången sökt att på vår färd oss hindra,
vi irrbloss se i mörkan natt, som tindra, som
tindra —

Men
med vårt mål i stadigt sikte jaga vi framåt.

3.

Mel.: "Städse är min Jesus när".

Svallar stundom känslans våg vild och oros-
full,

bärfvar hjärtat för din svaghets skull,
o, så minns, du rädda själ, hvem som Herre är:
Jesu ord väger än och han hjälp beskär.

Kör: Frukta ej i stormens tid, sjung i tro
din sång.

Herren hjälper trots allt tidens tvång.
Grip som Petrus om hans hand, se till
honom opp,
i hans nåds löftesord ligger allt ditt
hopp.

Jäktas du af livvets strid, dagens omsorg all,
tynger stundom ansvar i ditt kall,
o, så minns, du trötta själ, hvem som Herre är:
Jakobs Gud än som förr våra bördor bär.

Rinner vemod i din håg som en underström,
ängslas du af dyster framtidsdröm,
o, så minns, du sorgsna själ, hvem som Herre
är:

Mästaren är din vän, som dig städs är när.

4.

(M. J. 387.)

Soldater äro vi,
som gladt gå ut i strid;
och vår skall segern bli,
fast lång är väntans tid.
Med svärd och sköld i hand
vi skynda gladt framåt,
och sky ej stridens brand
på ädel krigarstråt.

Kör: För Gud vi kämpa :::
och fienden vi skola slå.
Vi måste segra, :::
då vi i Herrens namn gå på.
Sjung halleluja. :::
vår strid är skön, fast hård den är,
och lönen väntar :::
hvar trogen kämpe i Guds här.

Soldater äro vi,
som kämpa än med mod;
och sången ljuder fri
om Jesu dyra blod,

som gör den svage stark
och sätter stål i arm.
Vi stå på säker mark
trots fiendernas larm.

5.

Hän öfver floden vänner vi se,
hvita gestalter som mot oss le;
frälsta från sorger, nöd och besvär
fröjdas de nu på glashafvet där.

Kör: Vänta på dig, ja, vänta på mig,
längta att snart få se oss hos sig,
o, hur de kära vänta på oss,
vilja ej se att någon förgås.

Fader och moder lämnat de små,
ifrigt med utsträckt famn de nu stå,
vänta på barnen, se efter dem,
längta att snart dem välkomna hem.

Broder och syster gingo förut,
all deras nöd och strid är nu slut,
sälla med änglar sjunga de där,
vänta på syskon, vandrande här.

Där är ditt barn i Frälsarens famn.
Hör hur det ömt dig kallar vid namn,
sträcker små händer, ropar på dig,
beder och kallar: "Kom, kom till mig!"

Jesus, vår Jesus, syndares vän,
står där på stranden, bidande än,
ser efter dig som irrande går —
o, hur hans hjärta ömt för dig slår!

6.

(M. J. 328.)

Hvilken sång, hvilket jubel uti höjd,
huru harporna klinga med makt!
Härligt tonar Guds lof
i det himmelska hof
till hans ära, som frälsning oss bragt.
Genom jordlifvets sorger och natt
tränga himmelska strålar af ljus;
änglasången om hjärtat griper fatt
och vi rikta vår blick mot Guds hus.

Kör: Hör du stundom ej ett eko
utaf änglaskarans sång?
Fann det ej uti ditt hjärta
ändå genklang någon gång?

Stämman in, frälsta skaror, stämman in
uti änglarnes jublande sång!
Bären tackoffer fram
till det slaktade Lamm,
som den fallne uppreste en gång.
Om så änglarne lofsjunga Gud,
böra vi då ej instämma med?
Hör ett himmelskt och träget maningsbud
i de toner som tränga hit ned.

Här är gråt, här är klagan utan mått.
Hvilket ve i den skärande sång!
Men i sorgernas dal
från den skimrande sal
höres tonernas brusande gång.
De tillföra den hopplöse hopp
om en himmel af sällhet och frid,
upp till hvilken ej missljud tränga opp,
och där slut är all jordlifvets strid.

7.

Mel: "Framåt i Kungens spår". (M. J. 336).

Kom, låt oss stämma vår harpa och sjunga,
sjunga med lust uti vår ungdoms vår.
Främmande äro oss minerna tunga,
fullt utaf frälsningsfröjd vårt hjärta slår.

Kör: Stäm upp, stäm upp med fröjd,
vår själ är nu förnöjd,
glädje vi få från Guds källa i höjd.

Sjung om den frid du i Jesus har funnit,
sjung om Guds nåd och om hans kärlek stor!
Himmelens fröjder med honom vi vunnit
och i vårt hjärta sångens ängel bor.

Sällaste lott att i ungdomen vandra
sanningens vägar under jubelsång,
fria från alla de bojor, som andra
bära med suckan under syndens tvång.

Nu ler oss lifvet så solvarmt i möte,
framtidens väg nu ligger öppen, klar.
Dejligen blomster uppfylla vårt sköte:
rik på välsignelse Gud gör en hvar.

Ja, låt oss sjunga från morgon till kvällen
sända i toner världen rundt vårt bud!
Ej finns en fågel mer glad under pällen
än den, som här har funnit frid med Gud.

Mel.. "Bland fjällen".

Lyft din vinge till flykt, min själ,
och flyg mot de blånande höjder!
Ack, du känner ditt hemvist väl,
dess sällhet och eviga fröjder.
Flyg mot himmelens ljusa loft,
högt öfver jorderingen,
och fria vingen
från jordens stoft.
Lyd Andens maning!
Ditt hjärtas aning
skall då till sist ej besviknen bli.

Lyft din vinge till flykt, min själ,
och slit hvarje bindande boja!
Ej du skaptas att vara träl
med hem i den dödliges koja.
Svinga uppåt på änglars stig,
där stjärnor le och blinka,
som för att vinka
dig upp till sig.
I fadershuset
där strålar ljuset
och ingen växlingens skugga rå'r.

Lyft din vinge till flykt, min själ,
du älskar dock rymderna höga!
Äfven du har i himlen del,
fast moln ofta skymma ditt öga.
Bygg ej bo uti jordens mull:
ditt hem är utan like —
ett himmelrike,
en stad af gull!
Så skynda, ila
till ro och hvila,
till ljus och frihet och lycka rik.

Fröjd, frid och hopp i mina toner klingar,
glädjefullt bud om nåd så full och fri.
All syndens makt vår Frälsare betvingar,
den honom tror skall evigt salig bli.

Kör: O, minn mig, Gud, det trösterika ordet
hvarmed din Ande hugnat har min själ!
Förmer än allt på jorden är det vordet,
att i din frälsning jag har lott och del.

Han kom med ljus till mörka, kvalda hjärtan,
där syndens natt var lägrad djup och tung.
Ack, i hans närhet jublar själfva smärtan,
och vid hans åsyn doftar dalens ljung.

Himmel på jord han bragte med sin frälsning,
uti Guds kärleks hägn jag tryggad bor.
Lyssna, o, själ, till nådens ljufva hälsning —
lyckan där bjuds, ovansklig, rik och stor.

10.

Jag sträcker mig upp emot ljuset,
på jorden är mörker och natt.
Jag längtar till himmelska huset,
där har jag min dyrbara skatt.
Jag spanar med ifver mot öster,
o, randas ej morgonen snart
∴ då alla de heligas röster
lofsjunga vår Frälsare klart. ∴

Kör: Jag längtar och trängtar mot ljuset,
till himmelens solklara dag.
Där fri ifrån slagget och gruset
jag fröjdas i Herrens behag.

Jag skyndar med ifver mot höjden,
där luften är oblandadt ren,
och ingenting mer grumlar fröjden,
som ler i Guds härlighets sken.
I dalen jag bo ej vill bygga
den hyddan mig blefve för låg.
∴ Jag glömmer hvad nu är till rygga
och riktar mot himlen min håg. ∴

Jag trår till Guds himmelska rike,
till staden med händer ej gjord.
Visst är jag en mänskornas like,
men själen ej nöjes med jord.
O, Jesus, mig led genom natten
tills morgonen randas en gång.
∴ Jag trår till de lefvande vatten
och himmelens solsken och sång. ∴

11.

“Tåg till himlen“ afgår snart,
hör signalen ljuder klart!
Vill du undfly synd och dom,
kom då med, din plats står tom —
här dig bjudes fribiljett till Sions stad.

Kör: Tag biljett och följ med oss till him-
melen,
allt är redo, till affärd vi hasta.
Du kan resa blott med denna linien,
vi ej förrän i Sion rasta.

Du må komma blott och bar,
all din synd får lämnas kvar.
Slikt bagage till hinder är
och blir endast till besvär,
och för det är himlens pärleport för trång.

Nådens reskost räcker till,
Herren dig betjäna vill.
Lifvets dryck och lifvets bröd
ger han dig i öfverflöd —
men vid slutstationen blir det bäst ändå.

Vid trumpetens glada skall
stanna vi i himlens "hall",
och den sälla änglahär
oss med sång till mötes är!
O, hvad jubel, o, hvad fröjd och välkomstrop!

O, så kom, lös ut biljett!
Gud skall leda allting rätt —
Glad och hoppfull i din håg
följer du vårt himlatåg
med biljetten märkt med Jesu dyra blod.

12.

Mel: "Calumecht-marschen".

Under korsets fana kämpa vi,
för att hvarje själ må blifva fri.
Hoppets stjärna lyser på vår färd,
i dess ljus de blixtra våra svärd.
Elden brinner,
snart den hinner
famna hela jorden med sin flamma;
så vi hasta,
för att kasta
oss med fröjd i stridens sköna brand.

Kör: Vår fana vi följa
igenom eld och bölja,
blodtvagna kämpar
stå vigda vid den.
Rundt jord vi marschera,
vårt korsbanér plantera,
kämpa i hoppet,
att världen snart blir fri igen.

Korsets segertecken skänker mod,
striden växer som en väldig flod.
Låt oss alla modigt hålla ut,
snart vårt härnadståg skall taga slut.
Dagen bräcker,

då Han räcker
trogen kämpe segerns sköna lager.
Korsets fana
väg vi bana,
tills hon sist står rest på Zions höjd.

13.

Mel: Thou thinkest, Lord, of me!

När pröfningsstunden inne är
och törnet djupt i köttet skär,
den tanken är mitt hjärta kär:
Du tänker, Gud, på mig!

Kör: Du tänker, Gud, på mig! ::
I lif och död du är mitt stöd
och tänker huldt på mig.

Och blir än lifvets omsorg svår
och mörkret i mitt inre rår,
i denna visshet tröst jag får:
Du tänker, Gud, på mig!

Må sorger komma, sorger gå,
blir dagen solig eller grå,
jag är dock nöjd att veta så:
Du tänker, Gud, på mig!

14.

Mel: "Glädjens blomster i jordens mull".

Bär min väg genom ödemark
eller blomstergård,
växer tilliten hög och stark
till Guds hägn och vård.
Aldrig sviksam jag honom fann
hur eljes lifvet skiftar;
är min lefnadsdag än stormuppfylld, han frid
dock stiftar.

Så min själ åt hans löfte gläds
att mig vara när.
Ej i faran jag mera räds
om än mörkt det är.
Ljuft och ledt trofast dela vi,
han vård om mig vill taga,
och jag tröstar på hans kraft är mäktig i
de svaga.

15.

När jag har utkämpat striden en gång
och blifvit frälst ifrån jordlifvets tvång,
att då få nalkas min Herre med sång,
det skall för evigt bli härligt för mig.

Kör: Ja, det skall bli härligt för mig.
Ja, det skall bli härligt för mig,
när utaf nåd jag Guds anlete ser.
O, halleluja, det härligt skall bli!

När utaf underbar nåd han beskär
åt mig en plats på kristallhafvet där,
att då få se honom sådan han är
det skall för evigt bli härligt för mig.

Vänner jag möter med fröjdefullt mod,
sällheten kringflyter mig som en flod,
bäst dock, när Frälsaren småler så god,
det skall för evigt bli härligt för mig.

16.

(M. J. 230.)

Fröjd, fröjd, fröjd! O, låt himlens klockor få
ljuda!

Fröjd, fröjd, fröjd! Det är högtid i Guds hus.
Han kom hem, han kom hem,
den förlorade kom hem.
Han var död, men fick lif —
hvem kan längre sörja, hvem?

O, hvad sällhet stor, hvilken ljuflig tröst,
då han kärleksfullt slöts till Fadrens bröst,
och denne bjöd, fast med bruten röst,
ett gladt välkommen hem.

Kör: Fröjd, fröjd, fröjd! Det är fröjd bland
himmelens änglar.
Fröjd, fröjd, fröjd öfver en som kom-
mit hem.

Fröjd, fröjd, fröjd! För det glada bud rundt
all världen!

Fröjd, fröjd, fröjd! Bjud en hvar till jubel-
fest!

Hör hvad sång, hör hvad spel,
se, hvad ljus i himmels höjd!
Allt är väl, allt är glömdt
för en själ vid korset böjd.

Prisa högt Guds nåd som ej dörren slöt
för den arme son som sig svårt förbröt,
vår Faders kärlek ej nån'sin tröt
för vilsegånget barn.

Jesus, bär mig, herde god,
 trygg på dina armar
 hän till lifvets friska flod,
 när som världen larmar.
 Låt mig dricka få med fröjd
 invid lifvets källa böjd
 Jesus, bär mig, herde god,
 trygg på dina armar!

Kör: Jesus, du min herde god,
 tack för hvilans stunder!
 Tack för frälsning i ditt blod,
 under öfver under!

Jesus, led mig vid din hand
 till de ängar gröna.
 Låt min själ, så trött ibland,
 njuta hvilan sköna.
 Föd min själ med lifvets ord,
 duka själf ditt rika bord;
 Jesus, led mig vid din hand
 till de ängar gröna.

Jesus, slut mig nära dig
 till ditt herdehjärta,
 att ej ulfven skadar mig
 och mig vållar smärta.
 Låt mig hvila vid ditt bröst,
 där är ljuflig ro och tröst.
 Jesus, slut mig nära dig
 till ditt herdehjärta.

Mel.: "Det finnes en underbar källa". (M. J. 266.)

Hvad söker ditt ängslade hjärta,
 hvad täljer den skimrande tår?
 Hvi all denna hopplösa smärta
 och klagan ur hjärtdjupet går?

Kör: Vid Frälsarens hjärta där viker
 all oro och flyktar all strid.
 Och aldrig sitt löfte han sviker,
 att gifva den jäktade frid.

Hvad trängtar din ande att vinna?
 Hvad åtrår din fattiga själ?
 Hvar söker du lösningen finna
 till oro som friden bortstjäl?

Säg, kan du i världen, den vida,
 väl finna hvad anden begär?
 För blödande hjärtsår som svida,
 o säg, fann du läkedom där?

Ack nej, du förgäfves skall söka
där släcka din brännande törst.
Din oro skall blott sig föröka —
ty själens behof står dock först.

Den söker det goda och rena,
den sträfvar mot himmelen opp.
Låt Gud dig med sig nu förena,
då finner du glädje och hopp!

19.

Te dig, min Konung, för min själ,
te dig i ljus och frid! — —
O, hur din bild jag minnes väl, —
skrudad i mantel sid
Mildt majestät var i ditt skick,
silfverklar din stämma ljöd,
och jag försmälte för din blick,
värmd af dess kärleksglöd. — —

Kör: Låt mig få se de kära drag,
o, din anblick skänker lif!
Endast ditt löje bringar dag
evigt hos mig förblif?

Kom som jag mötte dig en gång|
vid mina synders graf!
Hälsningen din var himmelsk sång,
då mig din nåd du gaf.
O, huru ljuf din anblick var,
ej den ur mitt minne går — —
solen mig syntes dubbelt klar,
rundt om var idel vår.

Te dig, min Konung, törnekrönt,
kom i din korsgestalt!
Låt mig få se ditt anlet' skönt,
det för min själ är allt.
Ja, jag skall se och mättas snart
i de återlöstas land,
skåda din glans och ära klart
invid din högra hand.

20.

Tiden så hastigt försvinner,
snart har mitt tinglas utrunnit.
Ja, kanske snart har jag hunnit
dödens brusande flod.

Utröttad själ finner hvila,
hvila vid Frälsarens hjärta.
Slut är all nöd och all smärta,
fridens hemland jag nått.

Där i de fridsälla trakter
aldrig man ser några tårar,
döden man där icke spårar
i de förlossades land.

Välkommen, afton i tiden,
då jag mitt öga får sluta,
då jag af friden får njuta
i de förlossades land.

Välkommen, gryende morgon,
då jag i himlen får vakna,
ej skall jag jordlifvet sakna,
ej skall jag längta hit ned.

21.

Mel.. "Marsch V".

Kämpar, upp till strid ^{uppå} vår Konungs
bud.

Marsch framåt! vid trummors och trumpe-
ters ljud.

"Eld och blod" devisen på vår fana är,
dess röda flik om vunna segrar vittne bär.
Väl är kampen understundom svår,
till seger dock det går
uti vår Konungs spår,
gör blott förståndigt bruk af Andens goda
svärd,

ej hindras kan vår färd
af djäfvul, kött och värld.

Vi rundt Sveriges landamären gå
till hvarje by och stad

vi dra åstad,

att där plantera fanan röd, gul, blå,
vi till reträtt ej slå,

i "eld och blod" fram vi gå.

Ropen ut den seger som på korset vanns,
prisen Herren att i blodet rening fanns,
bringen ut det glada budskap till hvar man,
att ifrån slafveri hvar själ befrias kan.

Världens frälsning är det mål vi ha
ej permission vi ta'

för att från striderna

få blifva fria och i ro sen slå oss ned,

så är ej krigarn's sed

i frälsningshärens led.

Trohet Herrens ögon söka blott

i såväl stort som smått,

om än din lott

är ringa — stå blott fast där Gud dig ställt,

han allt har väl beställt,

ty han går själf med i fält.

Du som tyst med nedböjdt hufvud står
 lik en bruten lilja på sin stängel,
 törnekransen om det svarta hår,
 glädjens stilla, bleka systerängel!
 Kommer äfven du på himlens bud?
 Kommer du som storm och blix och dunder?
 Kommer äfven du från glädjens Gud,
 som ett moln i solskensfagra stunder?

Har du i din smärta ingen tröst,
 ingen lindring uti dina tårar?
 Väcker du blott suckan i mitt bröst?
 Rör du hjärtat endast då du sårar?
 Jo, du styrker fast du böjer mig;
 och förgäfves skall min tår ej rinna.
 Jo, jag älskar fast jag fruktar dig,
 du min själs svärmodiga väninna.

Ja, jag älskar dig, min bleka brud,
 tyst som skuggan uti nattlig timma.
 Glädjens silfverskir hör till din skrud,
 hoppets stjärnor i ditt dunkel glimma.
 Kom då, himlens dotter, när du vill!
 Fast det bäfvar, brister ej mitt hjärta.
 Mot det ljus, min längtan trånar till,
 vänder du min blick från natt och smärta.

(M. J. 384.)

När den evigt klara morgon gryr med sol
 och helgdagsfrid
 och då sabbat uti himlen ringes in,
 skall ock jag med Herrens folk igenom pär-
 leporten vid
 gå att ta' den plats, som utaf nåd blef min

Kör: När Guds röst till välkomst ljuder,
 när Guds röst till välkomst ljuder,
 när Guds röst till välkomst ljuder,
 skall ock jag för hvita tronen glad
 framgå.

Utaf alla folk och stammar samlas där en
 skara stor
 uti högtidssmyckad stad på Sions höjd.
 Äfven sämste sonen, som i främlingslandet
 vilse for,
 får då vara med och njuta himmelsk fröjd.

Och då glädjen brusar väldig uti sång och
harpospel
och vår Konungs härlighet blir skönt för-
spord,
skall ock jag, fast intet i mig själf, af nåd
få taga del,
dubbelt säll utaf vår Jesu välkomstord.

24.

Hör hvad sällsamt rop i natten:
Pris ske Gud! ;:
Ekar öfver land och vatten:
Pris ske Gud!
Det är Kanaans pilgrimsskara,
som med sång gör färden lätt
och i trångmål, nöd och fara
tror att Gud gör allting rätt.

Kör: Pris ske Gud ;:
tystna ej, du lilla hop!
Pris ske Gud ;:
vare det ditt jubelrop!

Öfver tidens larm det ljuder
pris ske Gud! ;:
Utaf fröjd det ropet sjuder
pris ske Gud!
Klagolåt med vinden föres
rundt omkring vår arma jord —
som en himmelsk ton då höres
dessa hjärtats enkla ord.

Hur de jubla gamla, unga:
Pris ske Gud! ;:
Intill lifvets slut de sjunga
pris ske Gud!
Och när himmelen är hunnen
stämmes upp en väldig kör,
hvilkens make ej är funnen
och hvars lofsång aldrig dör!

25

Åren fly! De snart försvinna
likt en kort och flyktig dröm.
Dagens timmar rolöst rinna
ut i tidens strida ström.
Vi nalkas evighetens stränder
med en sällan anad fart,
fastän nyårsklockan sänder
budet därom högt och klart.

Kör: Ser du ej, broder,
hör du ej, syster,
huru vi nalkas okänd strand?
Leden är dystert,
hvem har ditt roder —
säg, har du lagt det uti Guds hand?

Åren fly! Det lider, lider
emot Herrens stora dag.
Snart blir slut på jordens strider,
snart skall domarn skipa lag — — —
O, själ, betänk din lefnads mening
och dess stora ändamål!
Åger du med Gud förening,
och är himmelen ditt mål?

Åren fly! Hur fort vi nalkas
dödens nattomhöljda skär!
Ej är tid att le och skalkas,
ty minuten dyrbar är.
Vak upp, du seglare, och skåda
lifvet i dess rätta ljus —
låt Guds Ande dock få råda,
lyss, du hör ju stormens brus! —

26.

Mel.: "Hvi är så röd din nya dräkt?" (M. J. 53.)

Låt andra sjunga världens pris
på högstämnd melodi;
jag sjunger på mitt eget vis
om frälsning full och fri.

Kör: Guds frälsning vill jag prisa,
som lifvets högsta skatt.

Låt andra ställa detta främst
att anses lärd och klok;
jag skall dock icke stå mig sämst,
fastän jag nämnes "tok".

Låt andra prisa rikedom
och lifvets öfverdåd;
jag hållre ser min kassa tom,
blott Gud mig ger sin nåd.

Låt andras stordåd tecknas ner
i guld på häfdens blad;
jag skall bli glad, om Gud mig ger
i lifvets bok en rad.

Låt andra söka sig beröm,
ett stort och aktadt namn;
för mig är det min lefnads dröm,
att dö i Jesu famn.

Härliga land, där uppe i det höga,
land utaf ljus och oförgänglig frid!
Jordlifvets skiften dig beröra föga,
växlingens bud du icke kännes vid.
Underbara land, hvar fann du väl din like?
Full utaf sång och doft din sommar är.
Evigt skall glädjen råda i ditt rike —
härliga land, mitt fadersland du är!

Kör: Skönt bortom tidens heta ökenland
vinkar ett hem, redt af Allfaders hand,
vinkar ett hem, redt af Allfaders hand.

Himmelska stad, i kvällsol skönt du glänser
högt i det blå — en ros i stjärnekrans.
Lif, evigt lif, bor inom dina gränser —
ej på din mark en bruten blomma fanns.
Undersköna stad, på Sions fasta höjder,
ej skola tidens stormar hinna dig.
Sorg skall ej mängas där i våra fröjder,
skuggorna flytt för sol på ändlös stig.

Ljufliga hem, jag hastar i ditt sköte,
du bjuder ro, sen stridens flamma släckts.
Onämnbart frid mig blickar där till möte,
sedan en gång hvar jordisk boja bräckts.
Dyra, kära hem, invid din härd jag finner
allt hvad i tron jag såg från fjärran strand . . .
Kärlekens eld uppå ditt altar' brinner,
hållen vid makt af älskad fadershand.

Använd de tillfällen Herren dig gifver,
o, hur försvinner ej lefnaden fort!
Säg mig, hvad är det som evigt förblifver
utom det kärleksarbete du gjort?

Kör: Intet förblifver, intet förblifver,
allting, hur skönt, skall förgängelsen
nå.
Men hvad som gjorts utaf kärlek till
Jesus
äger sitt värde, skall evigt bestå.

O, låt din tid då ej fåfängt framflyta,
hjälp dem som falla och mildra hvar strid!
O, låt ditt ljus klart i natten frambyta,
peka på den, som ger själarna frid.

Hvad du för Jesus har verkat och lidit
skall utaf honom uppskattas en gång.
Säkert du skördar när dagen framskridit
frukt af din sådd under jubel och sång.

Ty ondt och hårdt är mänskors sinn'
och stängd så mången port.
Blott sällan släppes Jesus in,
fast godt han alla gjort.

Med törnekransen på sitt hår
och blodig hand och fot
en hemlös kung ibland oss går,
hvem tager honom mot?

Hvar helst han blir en aktad gäst,
ja, ock i minsta tjäll,
där ständar då en himmelsk fest
till lifvets sena kväll.

Låt upp, låt upp, o, mänskosjäl,
ditt hjärtas kung det är,
som längtar att dig göra väl
och därför rum begär

31.

(M. J 93)

Min fot var trött att vandra
uppå en själfvald stig —
mitt hjärta sjukt af jäktan,
ej jord var nog för mig —
mitt öga trött att skåda
en yttlig härlighet —
då kom min Frälsare med ljus
och med sin salighet.

Kör: De komma ej mer, de komma ej mer,
de synder mig sorg endast gaf;
den dag jag kom fram,
tog han all synd och skam
och dem sänkte i glömskans haf.

Mitt hjärtas långa vinter,
tack Gud, är nu förbi!
Ur syndens band han löst mig
och evigt är jag fri.
Från Golgata har solen
bragt vår i hjärtat in;
den skingrat dimman; fröjd och frid
jag fick för smärtan min.

O, själ, som ännu drifver
uppå ett stormigt haf —
och fåfängt söker glädje,
i det som världen gaf,
till dig Guds budskap kommit —
ack, stöt hans nåd ej bort —
den af allt hjärta söker mig
ser ljuset inom kort.

Mel: "Ack, Värmeland du sköna".

På stiglös väg du irrar, af sorg och oro tård,
och nattens skuggor kring din själ sig hopa.
Ack, ingen vänlig stjärna dig lyser på din
färd

och vilda röster utur mörkret ropa . . .
Hvarthän, hvarthän bär vägen bland vildsnår
och bland ljung,
hvad gäller väl din vandring, så hopplös och
så tung.
på hed, där kalla dödsvindar sopa?

Från mörker och till mörker du stapplar
blindt framåt
och sjuka hjärtat uti ångest bäfvar.
Från ångslan och till ångslan den bär allt-
jämt din stråt,
se hvilan når du ej hur än du sträfvar . . .
Ditt mål är skuggors hemort, där mörkret
rufvar tungt,
där ej en fridsröst höres, där ej det blifver
lugnt
och intet onda samvetet jäfvar.

Vänd åter, o vänd åter från denna olycksväg,
din egen arma själ begär förskoning!
Din lefnads höga syfte på allvar öfverväg —
Gud satt ditt mål i himlens sköna boning!
Var stigen mörk och villsam och full af stor-
mars brus,
så vet, den kan dock blifva en himmsgata
ljus
om du i blodet motta'r försoning.

Mel: "Hvad är som gör, att detta hjärta brinner".

Mitt sköna mål, vid slutet utaf färden,
jag längtar se din pärleport för mig slås opp.
Jag fann ej någon fristad uti världen,
till dig, mitt kära hem, står själens hopp.

Kör: Välkommen dag, som själen efter-
längtar,
då tröttad pilgrim hvila får i Faderns
hus!
På hvita vingar själen lätt sig svingar,
från jordens natt tiil himlens klara
ljus.

Mitt sköna mål, där uppe i det höga,
hur gnistrar ej din mur och port af ädel sten!
Af tidens stormar du beröres föga,
och dödens vindar göra dig ej men.

Mitt sköna mål, till mörka jordegruset
en stråle af din härlighet sig tränger ner.
Min själ i längtans stunder re'n hör bruset
utaf den hyllning bruden Lammet ger.

Mitt sköna mål, mot dig jag rastlöst ilar,
ej kan jag dväljas här på denna öde strand —
Här såras själen utaf otrons pilar,
men dessa nå mig ej i himlens land.

Mitt sköna mål, jag dig min hyllning bringar!
När sorg och oro vilja själen taga fatt,
min sång om dig mitt hjärtas sorg betvingar,
ty uti dig förvarad är min skatt.

34.

Allenast i tro till Gud
min själ är stilla.
Han sänder mig fridens bud,
ej går mig illa.
Min klippa han är, så fast,
där trygg jag hvilat.
När stormen mig når med hast,
till den jag ilar.

Ja, han är min frälsningsborg,
som skydd mig gifver.
Där möter jag glad hvar sorg
när mörkt det blifver.
Och söker än ondskans här
på fall mig bringa,
med Gud jag dock mäktig är
att den betvinga.

O, saliga tillflyktsort
vid Jesu hjärta!
Där viker min oro fort
och läks min smärta.
Där finner min längtan ro,
där skingras töcknen,
och där har jag stormfritt bo,
en brunn i öknen.

Mel: "O, gif mig blott e t hjärta, fritt"- (M. J. 23.)

Mitt hjärtas vinter varit lång,
af frost är marken tård
O, låt det våras än en gång
uti min inre värld!

Där är så kallt, så tyst, så dödt
bland alla kala snår.
Men nu ett förebud jag mött
på efterlängtnad vår.

Det är Guds löftes svala som
har bringat detta bud,
uti sitt kvitter täljt mig om
barmhärtighet hos Gud.

O, ja, hans nådes sol skall snart
försmälta hjärtats is,
och i min själ skall ljuda klart
den Högstes lof och pris.

Mitt Eden skall ännu en gång
i härlig fågning stå,
med glädjekällors friska språng,
med himmel hög och blå.

Haf tack, min Gud, för detta hopp,
jag vet det slår ej fel!
Och tro och kärlek spira opp
ånyo i min själ.

(M. J. 409.)

Flyende snabbt är lifvet,
kort som en morgondröm.
Aftonen är det gifvet
fatta dess ilande ström.
Kvällssol i mörker dalar,
nyss rann hon klarögd opp,
bleknande skimmer talar
tyst om de dödliges lopp.

Kör: Låt ej din trosolja tryta,
att du i mörker står!
Dagen skall snarligt inbryta:
hastigt de fly, våra år.

Timmarna rastlöst skrida,
dagar och veckor gå —
snart skola stjärnor blida

mörkna i rymdernas blå,
blekna för större ljuset:
jordens och himlens Gud,
då han från sorgehuset
hämtar sin utvalda brud.

Lyss huru klockan klämtar:
tidernas svanesång.
Se, huru ljuset flämtar,
slocknar vid grafporten trång!
Åter ett år är gånget,
åter ett nytt har bräckt.
Detta, så nyss undfånget,
är det väl morgonens väkt?...

37.

(M. J. 8.)

Af syndens orm du stungen är
och dödligt gift din själ förtär.
Din dom är fälld — du måste dö,
du bär inom dig dödens frö!

Kör: Ack, lyft din blick mot korset opp,
en blick på Jesus skänker hopp —
han ger dig lif och öfvernog,
ty just för dig han led och dog.

Hvad bittra kval inom ditt bröst!
Ej dödlig här kan bringa tröst. —
Se mänsklig hjälp kan ej förslå,
du måste hän till korset gå.

Där finnes läkedom förvisst
om än allt hopp du själf har mist.
Han hela vill ditt hjärtas sår
och torka af den heta tår.

Förtvifla ej uti din nöd,
ty Herren vill ej syndarns död.
Lyft upp din blick! — på korsets stam,
där hänger världens offerlamm.

38.

Ej på jorden fann min själ ett näste,
där den kunde hvila ut i ostörd ro.
Öknens sand ger icke något fäste,
skuggors dal är icke fridens bo —
nej, mot högre rymder upp jag blickar,
bortom mörkblå pellens stjärnekrans,
dit min själ sin suck så ofta skickar,
till Guds stad i oförgänglig glans.

Endast Jesus kan min ande skänka
frid, som under lifvets strider ej förgår.
Jordens irrbloss för minuten blänka,
ej dess glans i kulen dag består.
Jesus är min löftesstjärna klara,
uti honom har jag nu mitt allt;
lyckan som han skänker skall ej fara,
ty min glädje är af äkta halt.

Uti Jesus har jag hvila funnit,
han har blifvit hoppets säkra ankargrund.
När mitt lefnadsljus till sist nedbrunnit,
är han än min sol i nattlig stund.
Hvad som än i lifvets kväll skall brista —
urtidsklippan trygg och säker är.
Herrens löften hålla i det sista,
och jag går att bo hos Jesus kär.

39.

(M. J. 214)

Närmre, min Gud, till dig, närmare dig,
äfven om smärtans kors upplyfter mig.
Städse min sång skall bli:
Stå mig, o, Herre, bi,
närmre, min Gud, till dig, närmare dig!

Om jag i natten står ensam, allen,
finner till hviloplats endast en sten,
än i min dröm jag ser
uppåt till dig och ber:
Närmre, min Gud, till dig, närmare dig!

O, låt min väg då gå upp till Guds hus,
hvad än du sänder mig, mörker som ljus.
Änglarne vinka mig
jublande upp till sig,
närmre, min Gud, till dig, närmare dig!

Och när med lof och pris sen jag uppstår,
hän från mitt Betel jag vederkvickt går.
Sorgen, som plågat mig,
förde mig närmre dig,
närmre, min Gud, till dig, närmare dig!

När jag på vingar sist höjs mot det blå,
högt öfver stjernors ring sväfvar jag då.
Evig bland helgon mång'
höres då än min sång:
Närmre, min Gud, till dig, närmare dig!

Ofta är vägen till himmelen trång,
och pröfningens dal synes kolsvart och lång —
men djupt i min själ brinner troslågan skär,
den värmer mitt sinne, den lyser mig där.

Kör: Tro, som ej slocknar, tro som ej dör,
o, huru ljus min lefnad du gör!
Vändes än allt i mörker och natt,
förblir dock mitt hjärta hoppfullt och
gladt.

Du härliga, eviga kärlekens skänk,
mitt jordelifs himmelska föreningslänk,
väx rotfast, väx stark som den här-
diga ek:

då skall jag bestå, trots ondskan och
svek.

Lycklig och trygg, fastän plågad och trängd,
förtröstansfull än, när hvar utväg syns stängd
och allt viker undan för famlande fot —
det gör mig den tro, som i Gud har sin rot.

Aldrig han ryggat det löfte han gaf —
Guds ord är min lykta, min käpp och min
staf.

Om människors ord äro smältande snö,
På *detta* jag ändock kan lefva och dö.

Störtar än världsaltet samman i grus
och själf jag rycks med uti stormvindens
brus,

skall tron kunna le, fast i olyckans våld,
ty aldrig den blir åt det svikliga såld.

Någon skall gå genom himlens port —
skall det bli du? Skall det bli du?

Någon, som Frälsarens röst försport —
skall det bli du?

Någon skall gyllene kronan få,
jublande med inför Konungen stå
och af hans anblick belönas då —
skall det bli du?

Någon på himmelens sälla strand
väntar på dig, väntar på dig.

Någon, som gått in i hvilans land
bad just för dig.

Är denna bönen förgäfves bedd,
är all Guds kärlek dig fåfängt betedd?

Ack, hvem vill blifva till Jesus ledd?
Skall det bli du?

Någon sig utstängd från himlen ser —
skall det bli du? Skall det bli du?
Beder, då bön icke gagnar mer —
skall det bli du?
O, när hvart tillfälle gånget är,
då skall du ropa: "Mig frälsning beskär!"
Men intet svar skall dig gifvas där —
skall det bli du?

42.

(M. J. 191.)

O, du suckande själ,
under synden en träl,
är du bruten och böjd som ett rö —
invid korset gråt ut,
där blir träldomen slut,
du får frid och blir redo att dö.

Kör: Redo att dö ::
Jesus blod gör dig redo att dö.

Dessa kval utan namn,
denna längtan till hamn,
där du kastas på lidelsens sjö —
du får ro, du får tröst,
om du lyss till Guds röst,
och då blifver du redo att dö.

Kom till korsträdets stam,
blicka upp till Guds Lamm,
fast din blick nu är mattad och slö!
Dina synder han tog,
och för din skull han dog,
för att du må bli redo att dö.

Vill du bedja och tro,
skall ditt hjärta få ro
och din klädnad tvås hvit såsom snö.
Det blir fröjd i ditt hus,
och din lefnad blir ljus,
när du städse är redo att dö.

43.

::: "Tyst, var stilla!" Jesus bjöd
stormigt haf, som våldsamt sjöd.
Vågen lade sig till ro,
då hans ord jag kunde tro.
Än han hjälper, vågen stjalper
icke heller nu min båt.
Ej jag bäfvar, gladt jag stäfvar
hemåt, sjunger på min stråt. :::

Kör: Dina tiders trofasthet
är en skatt af salighet.
Mera fast än himmel, jord
har du satt ditt löftesord.

∴: "Frukta icke!" Jesus bjöd,
då jag klagade min nöd.
Solen uppgick inom kort,
nattens skuggor flydde bort.
Än densamme, är han framme
med sin hjälp i rättan tid.
Dagen bräcker och han stäcker
mörkrets makt och ger mig frid. ∴:

∴: "Tro på mig!" så Jesus bjöd,
och jag fann i honom stöd.
Han mig bar, då jag var svag,
skänkte nåd och kraft hvar dag.
Än han leder mig och reder
ut min sak på bästa sätt.
Ej jag rädes, han tillstädes
nu ock är och för mig rätt ∴:

44.

Uti Frälsningsarmén nu vi kämpa,
intet motstånd kan vår stridslust dämpa.
Efter världen vi aldrig oss lämpa,
tv vi höra den ju icke längre till.

Kör: Eld och blod skänker mod,
vi gå fram mot målet, sky ej någon fara.
Kungen ser till oss ner,
låt oss därför modigt härda ut.

Uti Frälsningsarmen fram vi tåga,
hjärtat, fyllt af kärlek, står i låga.
För vår sak lif och blod vi nu våga,
ty vi veta väl att den rättfärdig är.

Uti Frälsningsarmén vinnes seger,
och där råder fröjd uti vårt läger.
Då hvar kämpe Guds välbehag äger,
kan ej någon jordisk makt oss stå emot.

Uti Frälsningsarmén sist vi hinna
sköna målet, där vi kronan vinna.
Då skall stridsfacklan mera ej brinna,
sedan riket vunnet är åt Gud igen.

Låt din ängel mig ledsaga
 med din nåd och kraft alltid,
 då jag skall i striden draga
 i en ond och stormig tid.
 Må hans hvita vingar bredas
 öfver mig liksom en sköld,
 att af eld jag ej må svedas
 eller stelna uti köld.

Kör: Änglavakt igenom lifvet
 ända fram till himlens port...
 Utaf Gud är löftet gifvet
 åt de frälsta, o, hur stort!

När min själ af tvifvel plågas
 och det mörknar på min led,
 låt ej hoppet vedervågas,
 sänd din ängel till mig ned!
 Gif mig, Fader, bud från ofvan
 att du tänker på mig än...
 Det blir mig den skönsta gåfvan,
 som jag får af ängelen!

Låt din goda, ljusa ängel
 stå mig i det sista bi
 och med fridens liljestängel
 följa mig så glad och fri.
 Buren uppå änglavingar
 förs jag in i himlens prakt;
 evigt tack min Gud jag bringar
 se'n för trogen änglavakt!

Hvad är väl jag, att så du älskat mig,
 att du för mig har gått en törnestig?
 Du låt dig uppå korset spika opp
 för att så vinna åt mig frid och hopp.

Hvad är väl jag, att mig till barn du tog
 fast jag i synden bort från hemmet drog?
 Du var den samme när jag vände om,
 du frälste mig då jag till korset kom.

Hvad är väl jag, att så du sprider ut
 ett härligt ljus, som på min natt gör slut.
 Du låter blommor växa på min stig
 från hvilka ljufilig vällukt sprider sig.

Hvad är väl jag, att du min börda bär
 när jag är tyngd af jordens små besvär.
 Hvad är väl jag, att du åt mig beredt
 en härlighet, den intet öga sett?

Ack, jag är intet, intet i mig själf,
men tvagen ren i blodets dyra älf!
Af idel nåd af Herren allt jag får
och med ett evigt hopp mot himlen går.

47.

(M. J. 64.)

Pris vare Gud, en reningsflod
framväller djup och klar,
∴ som kan den sämste göra god
och själens törst bortta'r. ∴ ∴

Kör: Lifvets källa flödar, flödar, flödar,
lifvets källar flödar,
i dess våg du frälsning ser,
ty vattnet lif dig ger.
Den källan god
är Jesu blod,
i dess våg du frälsning ser.

Se tusenden ha druckit lif
och hälsa ur dess våg,
∴ sen de från världens tidsfördrif
mot himlen vändt sin håg. ∴ ∴

Så skynda nu till källans rand,
den flödar öppen, fri!
∴ Och själen, snärjd af syndens band,
skall evigt blifva fri. ∴ ∴

Sen skall du aldrig törsta mer,
ty frid och salighet
∴ den källans rika vatten ger
för tid och evighet. ∴ ∴

48.

Se morgonstjärnan står i öster!
Stäm upp, stäm upp med tusen röster
och prisa Herren Gud för det
han lät oss se sin salighet.

Kör: Halleluja, halleluja,
all äran Gud, vår Gud skall ha! ∴ ∴

Det dagas! Mörkret flyr från jorden.
Guds egen Son är mänska vorden.
Det gamla gör han åter nytt
och sorgen blir i fröjd förbytt.

Tänd juleljus i slott och koja!
Nu brister våldets tunga boja,
nu faller syndens börda af
och sjunker djupt i glömskans haf.

Vår glädjes källor öfversvalla,
han tänkt i kärlek på oss alla
När mörker öfver själen låg,
det blef så ljust i sinn' och håg.

Sänd ut i toner fridens hälsning.
sjung fritt och gladt om Jesu frälsning!
Vi vandra trygga till Guds hus
i morgonstjärnans klara ljus.

Där öfver porten ses hon brinna
och snart vårt skön mål vi hinna.
Då jubla vi än mer för det
Gud lät oss se sin salighet.

49.

Nu har Sverige fyllt sin kornbod,
riklig skörd gafs vårt fosterland.
Skördefolk, sjung med fröjd,
lofven högt Gud i höjd!
Sol och regn och blåst han sände,
till vårt bästa allt han vände.
Tacksam Gud uti skördeand!

Solen sjunker långt i väster,
skuggan länges på allfarled.
Skördefolk, upp till bön,
nu vår dag lyktar skön!
Het var dopen, tung var mödan,
bärgad är dock ändtligt grödan —
bed förrn solen i kväll går ned!

Bed att himmelrikets lador
öppnas och för vårt folk en gång!
Våra fält hvitna re'n,
höstens tid kommer sen . . .
O, må ymnig skörd inbärgas
förrn vårt land af frost förhärjas
och dess natt blifver mörk och lång.

Speciella sånger.

50.

För himlarnas Konung ett sändningabåd
jag blifvit om frihet och frälsning.
Mitt ansvar är stort och min uppgift är bråd,
jag drager åstad med hans kungliga nåd
och mitt Stridsrop, min sångbok och bibel.

Hans blodröda färger med glädje jag bär
till tecken på frihet och frälsning.
All världen må se och förstå hvem jag är,
och klart är det budskap han åt mig beskär
i mitt Stridsrop, min sångbok och bibel.

På vägar och stigar jag kallats att gå
och vittna om nåd och om frälsning.
Han sänder mig helst till de ringa och små,
och sörjande själar en fridshälsning få
i mitt Stridsrop, min sångbok och bibel.

O, tänk, hvilken fröjd när mitt budskap blir
hört
och själar mottaga Guds frälsning!
Då glöms vedermödan och allt som mig stört
och stor blir der nåd, som på fältet mig fört
med mitt Stridsrop min sångbok och bibel

Så blir jag ett vittne allt intill min död
om underbar kärlek och frälsning.
Mitt inre förtäres af nitälskans glöd,
rundt Sverige jag skyndar i lust och i nöd
med mitt Stridsrop, min sångbok och bibel.

51.

I hvar ton som här hörs klinga
från min enkla "Fairry Bell"
ville jag ett budskap bringa
till er alla här i kväll.
Uti hvarje barnahjärta
finns en längtan efter sol,
uppenbar i fröjd och smärta,
doftstark som en nattviol.

Men i skuggan lefva många
uta: mänskobarnen små;
uti grändens kyffen trånga,
dit ej solens ljus kan nå.
Och i lifvets bråda vimmel
saknar liten barnasjäl
synen af en stjärnklar himmel,
full af sång och harpospel.

O, så tag dem ömt vid handen,
säg ett ord om Barnens vän!
För dem ut i solskenslanden,
led dem hän till himmelen!
Det skall bli den största lycka,
bringa dig en hjärteskatt
om du mäktar någon rycka
undan synd och död och natt.

52.

Gud vill mig ha till ett solsken
i sorgens mörka dal;
tusende själar här vandra
med bördor utan tal.

Kör: Solsken, ja, solsken
vill jag nu sprida i världen,
solsken, ja, solsken,
kärlekens solsken från Gud.

O, må jag glimta hans kärlek
till undangömda vrår,
vittna om all denna godhet
jag städse röna får.

Hjärtan förfrysa i världen
af brist på sol och ljus,
kärlekens lifsskörd förtvinar
i jordens mörka grus.

Hjälp mig, o Herre, att värma
och väcka dem till lif,
lysa dem rakt in i himlen,
din nåd mig därtill gif!

